

May mà có anh

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện "25+ và yêu")

Người ta thường nói một năm nhanh lắm, mà cũng có nhiều biến động lắm. Không biết với tôi sẽ như thế nào đây? Đi học về là tôi sẽ được lên chức lên lương ngay đấy. Nhưng còn tình yêu của tôi thì sao, liệu có giữ vững được như hiện tại khi mà "xa mặt cách lòng" cả một năm đằng đẳng?

"À.... ơ..."

Ví dầu cầu ván đóng đinh

Cầu tre lắc lẻo gập ghềnh khó đi

Khó đi mẹ dắt con đi

Con đi trường học mẹ đi trường đời..."

Tôi đẩy cửa, bước vào.

Cái giọng trầm đục khiến tôi bật cười.

- Ba chứ sao là mẹ nhỉ?

Anh quay lại.

- Thì anh hát thay em mà...

Tôi nhẹ nhàng cởi giày rồi đi vào bếp.

- Tối nay cho bố con anh ăn gì đấy?

- Nhịn đói đi, ăn gì ăn hoài...

- Ồ, phải ăn mới có sức mà thương mẹ chứ?

- Canh rau đay với cá bống kho!

- Có vẻ ngon đấy!

Đứa bé khẽ nắc một tiếng nhẹ, anh lại cất giọng trầm đục ấy lên, tiếp tục với "âu ơ ví dầu...".

- Em được cử đi học đấy!

Trái với suy đoán của tôi, anh bình thản và com.

- Đây, em được cử đi học đấy!

Tôi bực dọc lặp lại.

- Em đi bao lâu?

Cuối cùng anh cũng cất giọng.

- Một năm cơ đấy. Bên Sing. Học xong khóa quản lý em sẽ được thăng chức đấy nhé.

- Ngày mấy em đi?

- Đầu tháng sau. Tết vẫn được nghỉ nhưng mà chắc em không về đâu. Chi phí đắt đỏ quá, để tiền vé máy bay đi đi về về đấy làm được khối chuyện.

- Cần thêm vali không nhi? Vali của em bé quá!

- Em mượn của bố được mà, tháng trước bố mẹ về quê nên mua cái vali to dùng ấy!

- Vậy là bố con anh phải xa em tận một năm cơ à?

- Một năm thôi mà! Trong thời gian đấy cảm lén phéng với cô nào đấy nhé!

- Biết đâu được đấy! haha!

Tôi ra về giận dữ. Anh cười xòa. Một năm. Người ta thường nói một năm nhanh lắm, mà cũng có nhiều biến động lắm. Không biết với tôi sẽ như thế nào đây? Đi học về là tôi sẽ được lên chức lên lương ngay đấy. Nhưng còn tình yêu của tôi thì sao, liệu có giữ vững được như hiện tại khi mà "xa mặt cách lòng" cả một năm đằng đẳng? Anh cũng chỉ mới 28, không hẳn đẹp trai nhưng có duyên, nhiều người yêu quý, có con thì có, nhưng nhiều cô vẫn sẵn sàng lao vào đấy thôi.

Đưa bé lại lên tiếng nức nở. Anh buông đứa, quay lại phía nôi. Nhìn anh ân cần với con bé, tôi chợt ước giây phút này dừng lại mãi. Hình ảnh một người đàn ông dong dong đang đưa cái nôi lúc ấy chẳng hiểu sao lại khiến tôi chỉ chực khóc òa.

- Em về đi, để đấy chốc anh rửa cho, không bố mẹ lại lo...

- Vâng, vậy em về nhé!

- Về đến nhà nhớ nhắn tin anh biết nhé! Đừng gọi, con bé thức mất!

- Em biết mà!

Kéo cánh cửa thật khẽ, tôi quay lại nhìn anh. Anh vẫn đang chăm chú ru con. Tôi khẽ thở dài rồi khép cửa.

....

- Bên đấy lạnh không nhi? Mà thôi cứ đem theo áo ấm đi cho chắc. Mẹ mới mua cho con hai cái váy đấy, với cái túi xách nữa, mấy cái của con cũ hết rồi. Tất và bao tay mẹ xếp riêng nhé, khẩu trang nữa...

Mẹ ngồi tỉ mẩn xếp xếp từng món, đến khi nhìn lại thì trước mặt tôi là gần như cả tủ đồ.

- Con không cần nhiều vậy đâu mẹ!

- Cả năm cơ mà, nhiều đây mà nhiều gì chứ?

- Nhưng mà mẹ xếp hết đồ của con đi luôn rồi đấy, con không cần nhiều thế đâu.

Mẹ có vẻ phật ý, lại cặm cụi loại ra từng món. 25 tuổi. Vậy mà tôi vẫn là một cô gái của mẹ như những năm tôi 16 và phải đi học xa nhà. Mẹ cứ luôn miệng hỏi han đủ thứ về thời tiết và thực phẩm, trong khi tôi lại đang quay cuồng với cả tá việc phải bàn giao trước khi đi. Bố bước vào nhà, ngạc nhiên với đồng hồ mà mẹ tôi đang soạn.

- Ưa cả hai mẹ con đi hay sao mà nhiều đồ thế này?

- Nếu mà đi được tôi cũng đi luôn với nó ý chứ!

Bố lắc đầu.

- Con gái lớn rồi, kệ nó đi chứ, bà chiều hoài nó sinh hư.

- 25 tuổi mà lớn gì? Chồng con chưa ổn định thì chưa gọi là lớn được đâu.

Bố chẳng nói gì, lặng lẽ đi vào nhà. Bố tôi xưa nay vẫn vậy, để tôi tự lập và làm theo ý thích, chẳng phản nản về việc tôi hay đi công tác xa nhà hay nửa đêm vẫn mò mẫm ở công ty để làm cho xong báo cáo. Làm gì cũng được, lương thế nào cũng được, miễn sao tôi thoải mái và hết mình với công việc, không gây tổn hại cho ai và đừng bao giờ để bố mẹ phải bận lòng là bố yên tâm rồi. Mẹ thì lại khác. Mẹ luôn lo lắng và bất an về tôi. Mẹ luôn bảo rằng đến khi nào tôi lấy chồng và sinh con xong, mẹ được bế cháu trên tay thì mẹ mới có thể tạm yên tâm về tôi được.

- Sang bên đấy kiếm anh nào được được bắt rề về cho mẹ, nghe nói Singapore sống tốt lắm đấy!

- Mẹ ơi là mẹ! Con có người yêu rồi mà!

- Nghiêm túc đi cô! Mẹ không đùa với con đâu đấy!

- Thì con nghiêm túc mà, con nói với mẹ cả tỉ lần rồi đấy thôi!

Mẹ im lặng. Mẹ giận. Mẹ chưa chấp nhận anh, dù tôi đã nói hết lời.

Bạn bè tôi biết tôi sắp đi thì rối rít cả lên. Đứa thì đòi làm tiệc chia tay, đứa thì gào thét bảo tôi nhớ mua quà về, đứa thì thút thít bảo ai sẽ đi trà sữa tâm sự cùng nó... Thôi thì đủ cả. Dù đang bận tối mắt tối mũi nhưng tôi cũng phải phì cười trước lũ bạn hâm dờ của mình. Đứa thì có chồng con đề huề rồi, đứa thì sắp cưới, vậy mà tôi có cảm giác chúng tôi vẫn cứ mãi như lũ quỷ của thời đại học.

- Rồi anh ấy bảo sao? – Loan lắc lắc mái tóc nhìn tôi.

- Sao là sao? Thì bảo là bố con anh sẽ nhớ em một năm chứ sao?

- Có vậy thôi? – Loan nhìn tôi đầy vẻ nghi hoặc.

- Chứ mày muốn gì nữa?

- Thì ít ra cũng phải tính chuyện tương lai chứ?

- Tương lai gì nữa? Tính rồi đó chứ! Khi nào tao 28 tuổi sẽ làm đám cưới, anh ấy muốn con bé cầm váy cho tao!

- Lãng mạn gớm! Chắc chắn không đấy?

- Sao mày hỏi vậy?

- Thì... đàn ông mà! Với lại mày đi một năm, trong một năm đấy, chuyện gì cũng có thể xảy ra lắm chứ. Yêu nhau đính hôn xong còn chia tay được, huống chi chúng mày mới quen nhau chưa đầy hai năm. Cần trọng vấn hơn chứ.

Tôi không biết nói gì. Phải! Chưa được hai năm! Không ngắn mà cũng chẳng dài, cũng chưa đủ chứng minh cho bất cứ điều gì trong tình yêu của anh và tôi cả. Mỗi tình đầu của tôi, người đàn ông đầu tiên mà tôi yêu và muốn gắn bó chỉ vì hình ảnh bối rối thay tã cho con. Thật lạ, thật bình yên và thật ngọt ngào khi ngắm nhìn hình ảnh ấy. Tôi chủ động quen anh, chủ động chia sẻ cuộc sống của tôi với anh và được anh đáp lại, tuổi thanh xuân của tôi đã tươi đẹp biết chừng nào!

Loan về, sau khi dúm vào tay tôi một hộp quà to dùng kèm lời căn dặn "Nhớ suy nghĩ cho kĩ vào đấy". Tôi mở hộp quà. Bên trong là một chiếc váy rất sexy và một đôi giày cao gót. Tôi bật cười, có cảm tưởng như cả thế giới này đem tặng quần áo giày dép nhân ngày tôi đi nước ngoài vậy.

....

Quay cuồng với công việc cuối cùng cũng xong, một tuần trước khi đi tôi cũng được rảnh rang chút ít. Một buổi tối, mẹ ôm gối sang phòng tôi, bảo ngủ chung với con gái vì sắp phải xa rồi.

- Con suy nghĩ chuyện của con với thằng Phong đi nhé! Mẹ không muốn nhắc lại nữa đâu!

Hóa ra là thế! Mẹ vẫn muốn tôi chia tay anh để tìm một người khác theo mẹ là "xứng đáng".

- Sau này mẹ con bé bắt chợt tới nó đòi con thì hai đứa phải làm sao? Rồi con bé sẽ thắc mắc tại sao con không phải là mẹ ruột nó. Rồi sau này hai đứa có con riêng, con có chắc rằng con sẽ yêu thương nó như lúc này nữa không? Chẳng phải cứ thế nguyên yêu đương là xong, cưới nhau về là hàng đồng chuyện khác, các mối quan hệ khác, rồi những vấn đề phát sinh nữa. Mẹ không muốn hai đứa hối hận. Con chung đôi khi đã khó rồi, đây lại là con riêng nữa. Con là con gái, lúc nào cũng sẽ thiệt thòi hơn nên mẹ muốn con suy nghĩ cho kĩ.

Tôi im lặng. Những điều mẹ nói không sai.

- Mẹ chẳng phải ghét bỏ gì thằng Phong, chỉ là mẹ nghĩ cho con thôi. Thời buổi này, nuôi một đứa trẻ không đơn giản đâu, nên mẹ không muốn con rơi vào tình thế con nuôi-con đẻ rồi làm những việc trái với lương tâm mình. Kinh tế của hai đứa cũng phải suy tính cho kĩ, ba mẹ già rồi, đâu thể giúp các con mãi được. Con đi học một năm, va chạm với môi trường khác, rồi sẽ có những người con trai khác. Mẹ chẳng khuyên con bỏ thằng Phong hay gì hết, mà là muốn con nhìn nhận mọi việc một cách khách quan, để sau này đừng hối hận và trách móc tại sao bố mẹ không bảo ban con cái.

Thế đấy! Lời dạy của bà giáo lúc nào cũng gây cho tôi nhiều sức ép. Nhưng tôi thầm cảm ơn mẹ. Hóa ra mẹ toàn nghĩ cho tôi, vậy mà nhiều lúc tôi cáu bẳn và trách oan rằng mẹ chỉ biết đến sĩ diện của dòng họ và vị thế gia đình.

...

Tôi ghé qua nhà anh mỗi ngày, thăm hai bố con, giúp anh chăm sóc đứa bé. Mới tròn một tuổi hai tháng, đứa bé bị thiếu sữa mẹ nên có vẻ gầy hơn những bé cùng trang lứa. Anh cười xòa, bảo chẳng sao đâu, sau này anh sẽ bù lại. Tôi chẳng biết anh sẽ bù lại bằng cách nào nữa, chỉ thấy anh ngày nào cũng miệt mài nghiên cứu cách chăm sóc trẻ con, rồi anh còn lên hẳn thực đơn ăn dặm cho con bé nữa. Đôi lúc tôi thấy mình quá vụng về trước anh. Là con một nên tôi chẳng có lấy một chút kinh nghiệm nào trong việc chăm sóc em bé cả, nên cứ lóng ngóng, có lần thay tã mà loay hoay cả buổi chẳng xong.

- Em yên tâm, sau này con mình là anh lên tay lắm luôn rồi đấy, em nhẹ nhàng đi nhiều đấy!

Anh hay nói thế mỗi khi nghe tôi than phiền rằng không biết sau này sẽ chăm sóc con mình như thế nào.

- Với lại đây cũng là con mình mà, em quen với nó quá đi chứ, ban đầu ai chẳng luống cuống vụng về!

Nghe đến từ "con mình", tôi lại nghĩ đến lời của mẹ. Đến khi tôi có con, tôi sẽ nhìn đứa bé này như thế nào? Biết rằng nó cũng mang dòng máu của anh đây, nhưng nó không có dòng máu của tôi. Tôi sẽ đối xử với nó tốt lành hay tệ bạc? Sẽ mua đồ chơi cho nó giống như con tôi? Sẽ cùng mua đồ ăn cho cả nó và con tôi? Hay sẽ thế nào đây? Mặc dù luôn miệng nói rằng con anh cũng là con em, nhưng tận đáy lòng, tôi vẫn biết có một khoảng cách xa vời mà tôi khó lòng vượt qua được.

- Này, chưa đi mà đã nhớ bố con anh đến ngẩn ngơ thế ư?

Tôi giật mình. Bình sữa này giờ tôi vẫn pha chưa xong. Con bé đang mút ngón tay nhỏ nhắn.

- Hơi lo một chút thôi! Nhớ gì chứ! – Tôi đây nắp bình sữa rồi đưa cho anh.

- Em lo gì nào? Lo rằng bố con anh không xoay sở nổi ư? Xin lỗi nhé! Bố con anh hơi bị lên tay rồi đây, con nhờ?

Đứa bé phồng má, mút lấy cái núm vú nhựa được anh đưa vào miệng. Anh vừa cho nó uống sữa vừa ngược mắt nhìn tôi.

- Nói anh nghe xem. Em lo gì nào?

- Không có gì đâu mà, chút việc vặt thôi.

Tôi quay vào rửa chén, giấu một giọt nước mắt đầu đó vừa rơi xuống. Cảm giác gì thế này? Ghen ư? Tôi đang ghen với một đứa bé mới chỉ hơn một tuổi ngày đêm được anh nâng niu chăm sóc ư? Nghĩ tới khoảng thời gian một năm không ở căn nhà này, không được gặp gương mặt anh, không được thấy anh nhăn mũi khi tôi pha café quá tệ làm tôi không chịu nổi. Trong khi đó con bé ngày nào cũng bên anh, ngay cả khi anh làm việc nó vẫn ở bên nằm ngủ ngon lành cạnh anh đấy thôi. Đúng là tôi đang ghen thật rồi. Hâm thật!

Bao nhiêu cảm xúc lẫn lộn cứ nháo nhào. Tôi đâm bực mình nên đành đi về, bỏ mặc anh với đứa bé. Dù sao thì mọi sự cũng đã định rồi, có ra sao thì hai ngày nữa tôi cũng lên đường đi rồi. Căn nhà này, một năm tới có hình bóng người con gái khác thì chắc cũng chẳng đến nỗi tận thế đâu. Tôi chịu được mà, tôi mạnh mẽ lắm mà. Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng trên đường về, mắt tôi vẫn đỏ hoe làm mẹ tưởng rằng tôi đang cảm xúc dâng trào, không đành đoạn xa nhà xa bố mẹ.

Chỉ thế thôi, đến sáng hôm sau, tôi lại tươi cười mua đồ ăn sáng cho hai bố con, rồi hôn tạm biệt con bé trước khi đi làm. Tôi có cảm giác rằng nếu làm vậy, thì tôi và nó sẽ quen dần với nhau, và từ từ sẽ hình thành một mối quan hệ mẹ-con mà chẳng cần quan tâm đến vấn đề huyết thống. Anh thấy tôi vui thì anh cũng vui, tranh thủ gửi con bé chơi với tôi dăm ba phút để check mail công việc. À, tôi chưa nhắc đến công việc của anh nhỉ? Mặc dù chăm con, nhưng anh vẫn điều hành một trang web online chuyên bán giày, công việc của anh là nhận các đơn hàng qua email, facebook và báo lại cho em trai của anh. Thế đấy! Vừa chăm em bé vẫn có thể làm việc được. Thường thì tôi giúp anh vào buổi tối, chơi với con bé độ nửa tiếng để anh làm việc. Tháng hoặc buổi sáng nào đó tôi không vội, tôi cũng ngồi chơi với nó.

- Mẹ đi làm vui nhé! Nhớ tới về sớm nấu cơm cho hai bố con đấy!

- Ồ hay nhỉ? Ở nhà rảnh rồi thì tự đi mà nấu đi chứ?

Nói thế thôi, ngày nào mà tôi chẳng về đó chứ!

Đêm cuối trước ngày tôi đi, tôi ở nhà anh lâu hơn. Chẳng làm gì nhiều cả. Tôi và anh cùng ngắm con bé ngủ, anh thủ thỉ rằng dạo này nó ăn được nhiều hơn một chút, cũng thường xuyên cười giỡn hơn một chút, rồi khen rằng café tôi pha cuối cùng cũng có tiến bộ. Tôi trầm ngâm, rồi lại lặng im nhìn anh chìm vào công việc. Biết nói gì với anh đây? Nói nhớ thì chẳng biết bao nhiêu từ cho đủ. Nói lo lắng thì chẳng biết lòng dạ mình chất chứa những nỗi lo lắng to bự đến cỡ nào. Nói yêu anh thì cũng chẳng biết đến sáng mai liệu có nói hết được tình cảm của mình hay không nữa. Anh chẳng khác mọi ngày. Vẫn từng đó việc, từng đó nỗi bận tâm. Nhìn anh vô tư thế tôi không biết liệu trong lòng anh có giống tôi hay không? Liệu rằng trong một năm tới không có tôi kề cạnh anh có thay đổi gì hay không, anh có còn giữ nguyên tình cảm cho tôi như lời anh hứa? Anh có suy nghĩ gì cho tương lai của chúng tôi sau một năm nữa hay không? Hay tất cả đang là những mối vẩn vơ mà tôi tự làm quá lên rồi áp đặt lên cuộc sống của mình?

...

Bố tiễn tôi đi. Bố chẳng nói nhiều, nhưng ánh mắt thì chất chứa bao nhiêu từ trong đó.

- Con giữ sức khỏe nhé. Nhớ gọi về cho bố mẹ đây.

Cuối cùng thì bố cũng nói ra. Chỉ nhiều đó thôi là quá đủ cho tôi rồi. Tôi gật.

- Mẹ đi đâu vậy bố?

- À, mẹ bảo đi công việc. Chắc là con đây, mẹ không muốn tiễn con. Bà ấy khóc ngập sân bay thì bố chẳng biết làm thế nào đâu!

Câu nói đùa vụng về của bố làm tôi bật cười. Tôi quá hiểu mẹ mà, mẹ chẳng bao giờ muốn những cuộc chia ly. Tôi chào bố, rồi nhìn quanh quất. Bật cười. Làm sao mà anh ra được chứ, anh phải ở nhà với con bé cơ mà. Tôi quay gót. Thế thôi, tạm biệt Việt Nam vậy!

- Tú! Tú!

Nghe tiếng gọi quen thuộc, tôi quay lại.

Anh đứng giữa dòng người tấp nập, mỉm cười với tôi.

Tôi nhanh chân bước lại.

Anh chợt quỳ xuống, chìa ra một bó hoa và một chiếc nhẫn được đặt cẩn thận trong cái hộp màu nhung đỏ.

Tôi sững người.

- Một năm sau, về chung nhà với bố con anh nhé!

Những người xung quanh, có vài người vỗ tay. Tôi bàng hoàng.

- Gật đầu đi nào, cô gái?

Một vị khách nào đó cất tiếng. Đám đông vẫn chăm chú về phía chúng tôi. Tôi lúng túng, đỏ mặt.

- Uhm... Hẹn anh một năm sau.

Anh đứng dậy, nhẹ nhàng đeo chiếc nhẫn vào tay tôi.

Bất giác, tôi ôm chầm lấy anh. Bao nhiêu cảm xúc chợt vỡ òa thành nước mắt. Đúng là tôi đã lo lắng quá nhiều. Tôi sợ hãi trước khoảng cách về không gian và thời gian mà chúng tôi phải đối mặt. Tôi nghi ngờ mọi thứ dù biết rằng chẳng có tí cơ sở nào.

- Ô hay, sao lại mít ướt thế này nhỉ?

Anh揩 lau nước mắt cho tôi. Giờ tôi mới để ý, mắt anh thâm quầng quá đỗi. Hóa ra tôi vô tâm với anh, mà lại còn thản nhiên thăm kết tội anh chẳng đoái hoài đến tôi nữa chứ.

- Đến giờ rồi kìa!

Tôi nhìn đồng hồ. Lại vòng tay ôm anh một lượt.

- Bố con anh sẽ nhớ em lắm đấy! – Anh thì thào.

- Em cũng sẽ nhớ bố con anh lắm! Mà anh để con ở nhà một mình ư?

- Không! Anh nhờ mẹ em trông hộ mà!

- Ra thế! – Tôi khẽ cười, lần này là một nụ cười an tâm chứ không nhuốm màu ưu phiền nữa.

Tôi quay gót, nhất quyết không ngoái lại nữa, và để dòng nước mắt cứ thế trào ra. Có lẽ, ngay khi đặt chân đến Sing, tôi sẽ gọi ngay cho mẹ, để mẹ biết rằng con gái mẹ lựa chọn hoàn toàn đúng đắn, rằng dù thế nào đi nữa thì tôi vẫn sẽ vững bước trên con đường của mình với anh và con bé bên cạnh, rằng tôi hoàn toàn có thể cân bằng được cuộc sống sau này của mình. Khó khăn và vất vả đấy, nhưng có anh bên cạnh, mọi chuyện sẽ ổn mà. Anh đâu cần phải cầu hôn tôi để ràng buộc trách nhiệm. Nhưng rõ ràng, anh đã đọc được hết nỗi lòng của tôi nên mới hành động thế đấy thôi. Một người đàn ông như thế thì tôi còn đòi hỏi gì hơn. Với lại, anh suốt ngày bận bịu với con bé và công việc như thế, đến cả râu còn không có thời gian cạo thì làm sao mà cô nào lọt vào mắt anh được cơ chứ! Tôi lo hão quá rồi!

Tôi đưa tay lên. Chiếc nhẫn lấp lánh. Khoảng cách bây giờ đối với tôi chẳng còn nghĩa lý gì nữa cả! Dù ở đâu thì tôi vẫn có anh bên cạnh mình mà!

Ừ, may mà có anh!